

Tal dia com avui fa...

1 any Rajoy i la línia dura
Viatge llampec del president del govern espanyol a Catalunya per donar suport al candidat del PP, Xavier García Albiol.

10 anys Vaga salvatge
Els sindicats reconeixen que no han pogut controlar la protesta a l'aeroport de Barcelona. El Parlament i el Congrés debaten el caos.

20 anys Guerra bruta
El fiscal en cap de l'Audiència ordena que es demani la llibertat del general Rodríguez Galindo. La mesura genera malestar entre els fiscals.

Full de ruta

Toni Brosa

Compte enrere

Ja falta menys. Fa anys que sentim parlar del xoc de trens i el compte enrere s'esgota. Dimecres passat, el Parlament va debatre i va votar i l'Estat espanyol –es digui Tribunal Constitucional, es digui govern, es diguin partits polítics– no vol que al Parlament es debati, i encara menys que es voti, com tampoc vol que els ciutadans catalans puguin votar allò que durant l'últim segle han votat, per exemple, escocesos, eslovens, quebequesos, islandesos, noruecs i d'altres. Fa dies que mirem de desxifrar quin serà el punt de la ruptura, de la desobediència, però el fet és que, a partir d'ara, cada línia del famós full de ruta és un desafiament al pensament únic, que és la indivisible unitat d'Espanya.

Aquesta Espanya no es va sentir mai interpel·lada pel catalanisme que buscava un encaix, no s'ha donat per assabentada del sobiranisme majoritari que reclama el dret a decidir i simplement es fa el longuis davant unes eleccions democràtiques que han investit un Par-

Espanya no deixarà altra opció als catalans que sortir a defensar la legitimitat democràtica del seu vot

lament amb majoria absoluta independentista. El pensament únic no admet debat polític; s'imposa i prou. Per això Mas, Ortega, Rigau i Homs estan acusats pel 9-N, i per això els següents a la llista són Forcadell, Puigdemont i, si fa falta, la Moreneta. Contra el debat i les votacions democràtiques, la repressió. Aquí apunten i allà dispren.

El cas és que som molt pesats amb això de la democràcia. Resulta que els ciutadans van votar un full de ruta i ara el Parlament i el govern l'estan seguint. El govern espanyol, en canvi, s'entesta a ignorar aquesta seqüència democràtica i, primer, demanava l'anul·lació de tot pensament o declaració subversiva; després, va passar a demanar un càstig a la insolència de tramitar-los, debatre'ls i votar-los; i ara ja exigeix que es prohibeixi escriure'ls sota amenaça de fiscalia i Codi Penal. Com que la separació de poders està consagrada en la Constitució, el TC obehirà i prohibirà. I la fiscalia actuarà. I l'Estat consumirà la trencadissa sense marxa enrere. I als ciutadans no els quedarà altra opció que sortir a defensar el seu vot i la seva dignitat.

Tribuna

Jordi Solà. Escriptor

Qüestió de llengua

Resulta una evidència que la llengua catalana és a hores d'ara un obstacle per a les elits a Catalunya. Elits en l'ordre econòmic, intel·lectual i també polític. Obstacle que s'intenta franquejar en ple debat sobiranista amb un silenci, entre subtil i insultant. Fins al punt que la carpeta de la llengua no està a l'agenda de cap actor polític si no és per afirmar a propòsit que l'oficialitat o no és un ítem a tractar més endavant en el procés de discussió i redacció d'una constitució, en el context d'una hipotètica i futura independència. En aquest sentit, les desmesurades reaccions al manifest Koiné –i el silenci posterior– són clarament indicatives de la situació de censura autoimposada, àdhuc a la premsa. Perquè, al capdavant, la situació del català a tot el territori oscil·la entre la desolació més absoluta –és un fet l'extermini darwinista de la llengua en determinades comarques del País Valencià– i el gueto –fonamentalment al Principat– com a estratègia planificada on el català, aleshores sí, esdevé llengua a utilitzar sense problemes.

ENTRAR EN UNA LLIBRERIA a Barcelona

–posem el cas de la Central– és una mostra d'aquest procés de reclusió lingüística en un àmbit específic. Constatar, abans, que trobar a les prestatgeries obra en català és una proesa. En assaig i filosofia –el món del pensament tan car a la nostra tradició– la realitat és un desert. També en llibres d'art o estètica i no cal dir en ciència. Només hi ha un espai –malgrat la novel·la i el teatre– en què el català es visualitza a bastament: la poesia.

FENOMEN, EL DE LA REDUCCIÓ de la llengua a espais molt definits, que té llur extensió en el teatre o fins i tot a les ràdios; així mateix, l'administració catalana l'empra com

a llengua vehicular. Tanmateix, fora d'aquests àmbits –que creen una sensació de normalitat–, el panorama és de dramàtic retrocés. La justícia, els grans mitjans de comunicació visuals –TV3 és una mostra superlativa de *guetització*–, l'etiquetatge, els quioscos, els fòrums econòmics i científics –a les grans trobades entre les patums apoderades el català és una nosa absent– i, és clar, el cinema –bo i tenir una llei sense reglament. La decisió de no aplicar-la respon a la idea d'evitar el conflicte entre govern i les grans distribuïdores (!)

ÉS EL MODEL TRIAT i el model és un fracàs. Des d'Alacant fins a Barcelona, la reducció de parlants en els grans centres urbans resulta fefaent. Això comporta, necessàriament, un procés de "ruralització de la llengua" i la divisió en dos del territori. El gueto a escala cartogràfica. En un article anterior publicat a El Punt Avui defensava la idea de llengua com a patrimoni i expressió del geni universal d'un poble que troba la seva natura en el verb. "El ser de les coses radica en la parla", vaig escriure aleshores. Dit altrament: no hi ha dimensió social –lligam col·lectiu entre individus– sense llengua.

“A hores d'ara el català és un obstacle per a les elits a Catalunya

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Pensament únic?

■ És això el que alguns ens volen imposar i que molts estan disposats a defensar sempre que aquest pensament sigui el seu? Estan disposats a sacrificar la llibertat de pensament, de paraula, la desaparició de l'estat de dret sempre que les idees totalitàries resultants siguin les seves? Trobaran justificació al fet que algun o alguns *valents* reiteradament vulnerin la nostra llar per malbaratar i cremar flors, plantes i heures plantades fa anys només perquè de la nostra finestra penja la senyera i també la bandera espanyola? Evidentment que ens sentim desvalguts davant d'aquesta conculcació dels nostres drets més elementals, però sobretot ens sentim immensament tristos i decebuts. Quants en aquesta Catalunya que fou amant de la llibertat i dels drets de les persones sense importar raça, origen, creen-

ces, encara no s'adonen que en la imposició del pensament únic germina el pitjor de cada persona i la decadència dels pobles?

Elda Mata i Mariano de Salas Ullà (Baix Empordà)

'Brexít', dèficit i mentides

■ Recentment l'exministre i expresident del Parlament Europeu, el socialista Josep Borrell, ha comparat les afirmacions del Sr. Junqueras relatives al dèficit fiscal de Catalunya amb les del britànic Sr. Farage per compte del *Brexít*; ras i curt, el titlla de mentider. Potser és cert que el Sr. Junqueras mereix el carnet de mentider número u, però en aquest cas el carnet número dos hauria de correspondre al Sr. Antoni Castells, exconseller d'Economia de la Generalitat amb governs del PSC, el mateix partit del Sr. Borrell. El Sr. Castells ha afirmat en més

d'una ocasió que la independència no serà un camí planer, però no s'ha estat d'afirmar que el dèficit fiscal no és cap mentida, i no per quatre cèntims mal comptats. Qui vulgui pot recuperar la informació de les hemeroteques, i en particular la del juliol del 2008 o el març del 2012. I podríem anar més enrere. També podria ser que en aquesta disputa Borrell fos mereixedor de matrícula d'honor *cum laude*. Tot plegat, vivim en un món de mentiders. En qualsevol cas, el principal problema de Catalunya amb Espanya no és de naturalesa econòmica, que pot ser negociable. El problema és de respecte, i això no és negociable.

Jordi Antich i Corgos
Barcelona

Sumant sentit comú amb Renfe

■ El 24 de juliol a les 11.15 h passo a recollir, a l'estació de

tren de Pineda de Mar, un bon amic jesuïta de Barcelona de 88 anys. M'explica que el seu trajecte ha estat insuportable per la calor acumulada en els vagons. Sense aire condicionat. Un tren vell, diu. A final de trajecte s'ha adreçat a l'expedidora de bitllets per fer una queixa verbal. De camí cap a casa em deixa anar: "Crec que ens cal ser independents. No ens mereixem a la nostra edat aquest calvari." Resposta d'una persona que fins fa quatre dies tot eren dubtes sobre la independència. Penso en les paraules de Gandhi quan afirmava que cap govern, per malament que ho faci, prefeix que el governin de fora. Passa que a Catalunya ho fem molt bé i en sabem, com passa amb els serveis dels Ferrocarrils Catalans. Potser que administrem d'una vegada el benestar de la nostra gent que es desplaça amb Renfe.

Bernat Villaronga i Grifol
Pineda de Mar